

ELIN WÄGNER

Utdrag ur

Norrtullsligan

(1908)

5

Baby och jag är ute och går på kvällen. Egentligen ville Baby alls icke gå med mig, men notarien har nattvakt. Den historiska novemberdimman ligger i dag som i går och alla dagar över staden. Det är inte den där täta,
10 sega, ogenomträngliga, som gör vandringen på gatorna till ett äventyr med ständiga överraskningar, det är en äldre, slapp, gråtmild dimma, i vilken jag åtminstone inte vinner mina segrar. Den obeskrivliga ältan på gatorna smyger sig kvinnligt mjukt och smeksamt uppåt kängskaften och klättrar lekfullt i små stänk uppåt kjolkanterna och vad därutöver är, och man blir
15 trött och tung – när man inte är kär, som Baby, förstås.

Baby är förtjusande, men det vet hon inte. Här går vi alla andra så här dags på dagen med raka lockar och krokiga ryggar, men hon är lika krusig och spänstig som på morgonen.

Hon tar min arm och talar, med avbrott endast vid de bättre
20 bodfönstren, om notarien. Han flirtar målmedvetet med henne och har fångat mitt hjärtebarns hjärta. Medan hon talar, går jag och undrar längs hela museikajen, hur det skall sluta. Jag märker nog, att hon tror på tre rum och kök i Vasastan, och jag nänns inte säga henne, att jag tvivlar. Ju äldre jag blir, dess lättare är det att veta saker och tiga med dem, och mina
25 erfarenheter trugar jag på ingen. Men jag måste småle litet tyst och trött i dimman åt att i Baby iaktta Mig själv, som också en gång icke aktade för rov att gå omkring och tala vitt och skrytsamt och förälskat om min första Någon. Han var just icke notarie, och den här har smakfullare halsdukar, men någon annan skillnad ser jag inte.

30 Jag finner hos Baby, som hos mig själv en gång, en orörd och oskymfad skatt av ömhet, av stolt och ödmjuk, luftig och genomskinlig kärlek, blandad med en något mystisk andakt, som hos ett litet helgon,

som ännu icke vet, vad som bor i hennes själ och kropp. När jag så tänker på, hur det går med allt detta, vämjs mitt hjärta. Och jag, som aldrig är sentimental, då det gäller mig själv numera, blir det inför Baby. Ty hon är litet för god ännu för en portgångsroman och skeppsholmsflirt bland

5 hundra andra.

Vi stannade vid Skeppsholmsbron och såg de sömniga, suddiga ljusen på Söder liksom genom en hinna, så vände vi, och jag blev bara tröttare och tröttare. Vid Karl XII:s torg bjöd jag på spårvagn med övergång – ett brott mot principerna, men det är så långt och uppför till

10 Norrtullsgatan.

I vagnen träffade vi på en av Babys kamrater från F. B. – som man alltid gör i spårvagnarna – och henne tog vi med oss upp till Ligans håla.

Den har för resten blivit en samlingsplats för våra hemlösa vänner, däribland ett par älskande, som Eva tagit hit och beskyddar, och det är

15 alltid min hemliga fasa, när jag går hemåt, att de skall vara där, ty då är det inte fråga om annat, än att vi får hålla till i köket. Men den fördelen är det då, säger Eva, då jag knotar, att vi inte behöver elda så mycket, eftersom »luften är het av kyssar», när de går sin väg.

I dag var det mycket riktigt folk också, manfolket var gudskelov

20 gånget, men flickan skulle vara kvar en stund ännu för att hämta krafter att se sin inackorderingslant i ögonen.

Emmy låg och var sjuk och såg ut som döden igen, men nu bryr jag mig inte om att bli förfärad längre. Jag vet ju ändå, att hon skall vara först klädd och färdig för kontoret av oss alla nästa morgon.

Eva satt och knådade på något, som hon påstod skulle bli en

25 vinterhatt, men när vi kom, flög hon upp och påstod, att vi skulle elda en brasa och utbyta tankar.

– Vi har varken ved eller tankar! sade jag.

– Jag har självmordstankar, om det duger! sade vår sistkomna gäst

30 och ramlade ned på Emmys ottoman.